

קהילת קדושי ישראל

דברי תורה

לפרשת ויקרא – תשע"ב

קרית גת

הפרדס 43

פרשת ויקרא

בחומר כולם שונים ובכוונה כולם שווים לפני הקב"ה.

לפני שנאמר משהו על הפרשה, נרצה להביא לפני הקוראים, את ספורו של פאטריק ריאן. על רקע זה ננסה אחר כך לעמוד על עיקרון בסיס העולה מהפרשה בדבר שליחותו של כל אחד בעולם הזה.

הספור:

באחד מהימים העמוסים בקניונים, אותם ימים שהקניון הומה אדם במכפלות של 12, היה עליו לקנות משהו דחוף. הוא נכנס לקניון, במטרה להגיע לחנות היעד, לבצע את הקניה ולצאת משם בהקדם האפשרי תוך כדי שהוא מפלס לעצמו את דרכו בהמון, הוא הרגיש שמישהו פונה אליו מאחור

"היי אדוני, אתה יכול להביא לי \$20?".

האינסטינקט שלו היה לא להתייחס כמובן ולהמשיך לדחור לעבר החנות. אבל אז הוא תפס את עצמו. אחת המתנות של פאטריק יש להציע לכל הסובבים אותו היא יכולת ההקשבה שלו. ועל כך יעיד כל מי שפגש אותו פאטריק הסתובב לעבר הקול והתקרב אל הבחור שקרא לעברו. הוא אמר לבחור שהוא יתן לו את הכסף, אבל הוא היה רוצה לשמוע את הסיפור שלו. למה הוא צריך כל כך הרבה כסף, איך הוא הגיע למצב הזה, מה קרה לו, שאלות לא מתוך מקום של שיפוטיות, אלא מתוך מקום של התעניינות ורצון אמיתי להקשיב. לבחור זה היה נראה בהתחלה כשמהו מוזר. הוא חשש שמישהו מנסה ללעוג לו, אולם לאט לאט הוא השתכנע והחל לדבר ולשתף. כשהוא סיים לדבר הוא פרץ בבכי מר. בכי שגבר על המולת ההמון באותו יום סואן בקניון, וגרם להמון לידום.

אחרי כמה דקות שהבחור לקח לעצמו להסדרת הנשימה, שאל אותו פאטריק מה קרה, והבחור ענה לו שהדברים השתבשו מאד לפני 7 שנים ומאז ועד היום זו השיחה הכי ארוכה שהוא ניהל!!!

הבחור קם מהספסל בו ישבו ופנה ללכת והתחיל חוצה את ההמון. פאטריק שם לב פתאום שהוא שכח לקחת את הכסף, אז הוא רץ אחריו במטרה לתת לו את הכסף.

הבחור ענה לו "תשכח מזה. מה שנתת לי היה הרבה יותר טוב". מתוך: (<http://www.malki.co.il>)

בכל הפסוקים הללו יש מכנה משותף אחד האומר שלא חשוב מהו סוג הקורבן ושווי הכספי - על כולם נאמר שהם "אשה ריח ניחוח לה". דומה שמכנה משותף זה בא ללמדנו את מה שנאמר במסכת מנחות: "אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון את ליבו לשמים" (מנחות ק"י א'). מכאן לכאורה נשאלת השאלה, אם קורבן גדול או קטן הנם זהים מבחינת הקב"ה, אז מדוע קיימים סוגים שונים של קורבן? שהרי היה די להקריב קורבן זהה אחד? ועונים הרבנים בעצם הכל נקבע לפי היכולת האישית של כל אחד ואחד. הכל יחסי, ואם כל אחד עושה כפי יכולתו, והתכוונותו היא לשם שמים, אזי "אחד המרבה ואחד הממעט" הנם זהים.

מציאת היעוד שלנו, אם כך, מתחילה בשאלה הפשוטה של מי אנחנו ומה אנחנו מביאים איתנו? לא ההשוואה למעמדו של האחר הוא שקובע אלא ההכרה העצמית. ולכן גם כשמדברים על יעוד, הכוונה היא לא לכמות המעשים או לגודל המעשים שלנו, אלא לכך שאנו מביאים את עצמנו לידי ביטוי בכל רגע ורגע, בכל עשייה שלנו.

יהיה האדם אשר יהיה, כל אחד ניחן במשהו, כל אחד הינו אינדיבידום ומיוחד, היחיד בייחודיותו. ונסיים בדברי הרב סולובייצק. "האדם נברא בתור שליח, עצם היצירה, הלידה, מכילה בתוכה בהכרח את דבר מינוי השליחות... את העובדה שמישהו חי בזמן מסוים, בתקופה מיוחדת ובמקום מוגדר, ולא נולד בתקופה אחרת ובנסיבות אחרות, נוכל להבין אך ורק אם נקבל את עצם הרעיון בדבר שליחותו של האדם. ההשגחה יודעת היכן וכיצד יכול הפרט היחיד על חסרונותיו וכוחות הנפש האצורים בו, לקיים את שליחותו, באילו נסיבות ותנאים ובאיזו חברה יהא בכוחו של אדם למלא את שליחותו... משום כך נברא האדם היחיד בתקופה ובמקום, שבהם יוכל לקיים את פעולתו לשם קיום שליחותו. שליחותו של הקב"ה לאדם היא בבחינת דבר שאינו קצוב בזמן- היא שליחות מתמדת. מזמן לזמן מקבל האדם תפקידים ומעשים חדשים. זוהי שליחות לכל החיים, והיא מסתיימת עם המוות". המפתח למציאת היעוד שוכן עמוק בהתבוננות פנימה המובילה להכרה עצמית. להבין את מה שחשוב לנו מאוד בחיים ואת מה שחשוב לנו פחות.

לא מה שהאדם חושב שהוא נותן אלא המשמעות שהאדם מעניק במעשיו לאדם האחר. על האדם לשאול את עצמו מהי המתנה שהוא מביא עבור אנשים אחרים? דרך עיניהם של האחרים.

שבת שלום

שרון שלום

רב קהילת קדושי ישראל